

Arrest

nr. 255 441 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. HERSSENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 december 2019.

1.2. Op 29 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, de heer B.(...) Z.(...) C.(...) E.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 juli 1994 in de stad San Salvador. Sinds 2000 tot de dag voor uw vertrek naar België woonde u met uw ouders en uw twee broers O.(...) A.(...) (O.V.-nummer X; CG-nummer X) en D.(...) E.(...) (O.V.-nummer X; CG-nummer X) in Residencial San Antonio, Calle Principal, huisnummer 3B in de stad Soyapango in het departement San Salvador. Op 7 september 2019, de laatste nacht voor u en uw broers naar België vertrokken, sliepen jullie in het huis van jullie tante in Residencial Florida in de stad Quezaltepeque in het de departement La Libertad. Omwille van uw problemen wonen uw ouders daar voltijds sinds jullie vertrek uit El Salvador.

Uw problemen met bendeleden begonnen toen u het openbaar vervoer nam tijdens uw studies als industrieel ingenieur in Soyapango van 2013 tot 2018. U werd toen diverse malen bestolen of benaderd voor geld of eten. De druppel die voor u de emmer liet overlopen was op 3 augustus 2019 toen u 's avonds benaderd werd door twee bendeleden van de bende 18 wanneer u pupusas ging kopen tussen de kolonie San Ramon en de kolonie Las Campanera. Ze sleurden u aan uw arm een steegje in met de boodschap dat ze u nodig hadden om renta op te halen. Ze bedreigden u met het feit dat ze u wisten wonen en wie uw familie was en dat als u hen niet zou helpen u of uw familieleden het zouden bekopen met jullie leven. Eenmaal thuis vertelde u wat u overkomen was. Op 7 augustus 2019 hielp uw tante uit Quezaltepeque jullie met de aankoop van de vliegtickets naar België. Op 23 augustus 2019 stond u buiten te bellen toen een bendelid u opnieuw benaderde. Het bendelid zei dat u de situatie kende en dat als u niet klaar zou zijn op het moment dat ze u zouden oproepen, u de gevolgen zou ondervinden. U zei niets en ging het huis binnen. Op 24 augustus 2019 diende u een klacht in bij de politie voor als er iets zou gebeuren of als de bendeleden u zouden verplichten iets te doen tegen uw zin. Op 7 september 2019 overnachtten jullie bij uw tante in Quezaltepeque om op 8 september 2019 via Spanje naar België te vliegen, waar jullie aankwamen op 9 september 2019. Jullie dienden op 16 september 2019 een verzoek in tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u in hoofdzaak voor uw leven en dat van uw familie. Als de bendeleden zouden weten dat u het land ontvluchtte, zouden ze bij terugkeer zeker uw leven nemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), uw geboorteakte, een uittreksel uit uw strafregister, tewerkstellingsdocumenten van bij Sykes, studiedocumenten, een kopie van uw klacht bij de nationale politie van Soyapango, en uw vluchtinformatie. Op 5 maart 2020 legden uw twee broers via jullie advocate de volgende documenten neer: enkele facturen van de algemene kosten op het adres van Residencial San Antonio, certificaten van jullie universitaire studies, het chauffeurslogboek van uw vader, het leraarsnotitieboekje van uw moeder, politiekegegevens betreffende de statistieken van moorden en verdwijningen in El Salvador per regio en drie linken naar persartikels over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdadigers betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdadiger. U verklaart dat u werd benaderd door bendeleden van bende 18 die wilden dat u renta voor hen ophaalde (CGVS, p. 16, 18). Daarbij dient te worden opgemerkt dat het loutere behoren tot een risicoprofiel op zich weliswaar niet volstaat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees voor vervolging door bendeleden van bende 18 berust op het feit dat u het land ontvluchtte en zo dus weigerde om hen uw medewerking te verlenen. Een vrees dient echter in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval is. Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

U stelt dat uw kwetsbaar profiel als jongere de bendeleden aantrekt en dat verhuizen geen enkele oplossing zou bieden aangezien bendeleden u dan opnieuw op het spoor zouden komen (CGVS, p. 8). Het feit dat bendeleden over het algemeen weten dat jongeren geen strafblad hebben en dat het daarom gemakkelijk is om hen te betrekken in hun zaakjes (CGVS, p. 8), wist u in uw geval niet genoeg te concretiseren. Daarbij dient allereerst te worden vastgesteld dat u als jongere nooit al te grote voorzorgsmaatregelen heeft getroffen om het risico op rekrutering door de bendeleden te voorkomen. Als u wordt gevraagd wat u deed om het contact met bendeleden te vermijden, antwoordt u dat uw en uw broers ze negeerden en probeerden niet langs hen te lopen. Als ze dichterbij kwamen, probeerden jullie ze op een afstand te houden en oogcontact te vermijden (CGVS, p. 8). Wanneer ze u geld kwamen vragen of uw telefoon kwamen afnemen, deed u dat gewoon zodanig dat ze geen verdere vragen zouden stellen. U pretendeert dat u er alles aan deed om niet op te vallen (CGVS, p. 8). Nochtans verplaatste u zich met het openbaar vervoer, niet alleen naar de universiteit maar ook om te gaan werken (CGVS, p. 17) en ging u zelfs te voet door de gevaarlijke kolonie, Las Campanera, gewoon, om pupusas te gaan halen (CGVS, p. 7, 14 & 17 en CGVS D., p. 21 en CGVS O., p. 15). Wanneer u gevraagd wordt of jullie de routines en gewoontes aangepast hadden na die benadering van dat bendelid, Wendt u eerst voor de vraag niet begrepen te hebben, waarop u bij een toelichting van de vraag nog eens tijd tracht te winnen door een wedervraag te stellen naar een tijdbepaling, met name of de vraag van het moment dat het gebeurd is tot het moment waarop jullie vertrokken zijn betrekking had. Bij bevestiging hiervan, verkondigt u weliswaar dat jullie minder naar buiten gegaan waren en zo min mogelijk het openbaar vervoer genomen hadden (CGVS, p. 19). U vervolgt even later dat uw broers zoveel mogelijk met uw vader probeerden mee te gaan om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 20). Maar toch bleef u gewoon thuis wonen na die eerste bedreiging van 3 augustus 2019. Sterker nog: u telefoneert op straat 's avonds laat twintig dagen later waarop u opnieuw bedreigd zou zijn. En nog blijft

u thuis wonen tot 7 september 2019 (CGVS, p. 5, p. 16, p. 20). Dat u zelfs na dit incident niet besloot onder te duiken bij uw tante alvorens jullie vertrek naar België, relativeert sterk uw nood aan de ingeroepen bescherming.

Met betrekking tot die woonplaats, worden overigens enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties waargenomen tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het CGVS en in relatie tot de verklaringen van uw twee broers, O. A. en D. E.. Gevraagd wat jullie laatste woonplaats was alvorens jullie het land verlieten, antwoordden u en D. E. dat dat in Soyapango was (CGVS, p. 5 en CGVS D., p. 6, 8). O. A. daarentegen verklaarde voor het CGVS in eerste instantie dat jullie de laatste 15 dagen bij jullie tante in Quezaltepeque woonden (CGVS O., p. 5). Hij specificeerde dat dat vanaf 15 augustus 2019 was en hij herhaalde dat het de laatste 15 dagen waren dat hij daar woonde (CGVS O., p. 5), Jullie vertrek dateerden jullie echter op 8 september 2019 zodat de tijdsperiode van 15 dagen niet klopt. Pas na de pauze geeft hij aan zich te hebben vergist en past hij zijn verklaringen aan aan die van u en uw broer, met name dat jullie maar een dag bij jullie tante verbleven zouden hebben. Hij voert aan bedoeld te hebben geleidelijk aan de verhuis gedaan te hebben en voegt eraan toe dat er dagen waren dat hij en zijn broers en soms jullie ouders in het huis van uw tante al bleven slapen. Op de vraag waarom hij eerder niet gezegd had daar af en toe verbleven te hebben, werpt hij op zich vergist te hebben omdat jullie daar voor korte periodes bleven (CGVS O., p. 16). Deze poging tot verschoning weet hoegenaamd niet te overtuigen omdat het in de vraagstellingen duidelijk ging over “woonplaats” en “gewoond hebben” (CGVS O., p. 5). Uw advocate voegde hieromtrent de opmerking aan het NPO toe en herhaalt dat uw broer bedoelde dat er vanaf midden augustus verhuisd werd. Deze post factum pogingen tot rectificatie kunnen de vaststelling dat uw broer nadrukkelijk en ondubbelzinnig verklaard heeft dat hij op zijn laatste woonplaats bij zijn tante 15 dagen heeft gewoond niet ombuigen en klaren de vastgestelde incoherentie dan ook niet uit. Ook inzake de verhuisdatum van jullie ouders en de duur van de verhuis van jullie inboedel naar daar, wijken jullie verklaringen af van elkaar. O. antwoordde op de afgetekende vraag ‘sinds wanneer wonen uw ouders bij uw tante’: “Sinds 15 augustus.” (CGVS O., p. 6). Naderhand tracht hij het antwoord op die vraag te wijzigen naar “soms” verbleven ze daar dan al (CGVS O., p. 16). U verklaart dat uw ouders sinds 7 september 2019 bij uw tante gingen inwonen (CGVS, p. 6) en D. situeert dit een dag later, op de dag van jullie vertrek, sinds 8 september 2019 (CGVS D., p. 10). Inzake de verhuis verklaart D. dan dat jullie ermee begonnen zijn op 8 augustus 2019 en dat die eindigde tegen 7 september 2019 (CGVS D., p. 9). D. heeft dus verklaard dat deze verhuis nagenoeg een maand geduurd heeft. Dit is zowat het dubbele van de 15 dagen waarover O. het heeft (CGVS O., p. 16). U legt dan nog andere verklaringen af, met name dat jullie telkens kleine beetje verhuisden vanaf de dag dat uw tante zei dat jullie daar konden wonen, dus vanaf 4 augustus 2019, tot eind augustus 2019 (CGVS, pp. 9-10). Voor 7 september 2019 zouden uw ouders er niet geslapen hebben (CGVS, p. 9) wat dan weer tegenstrijdig is met het betoog van O. A. die zegt dat jullie daar soms bleven slapen na een verhuisdag (CGVS O., p. 16). Dat jullie drieën hierover geen eenduidige verklaringen weten af te leggen, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van jullie relazen.

Er worden nog verdere vaststellingen gedaan dat uw houding niet getuigt van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zou u tijdens het incident van 23 augustus 2019 buiten aan uw huis staan te bellen (CGVS, p. 16), terwijl u verklaarde dat u en uw broers na het voorval van 3 augustus 2019 jullie dagelijkse routine aanpasten door minder naar buiten te gaan, de boodschappen over te laten aan uw ouders en zo min mogelijk het openbaar vervoer te nemen of mee te rijden met uw vader naar de universiteit (CGVS, pp. 19-20). Dat komt bepaald niet voorzichtig over, zeker wanneer u omwille van het eerdere incident op 3 augustus 2019 de dag erna al hulp zocht bij familie en op 7 augustus 2019 besloot uw vliegtickets te kopen (CGVS, p. 16). Dat u op 23 augustus 2019 het risico zou durven te nemen om buiten aan uw huis te telefoneren met een vriend omwille van een jobaanbieding, die u nota bene niet meer nodig had omdat u al besloten had te vertrekken, is dus hoogst bevreemdend. Bovendien is het eigenaardig dat u naar buiten gaat om dat niet dringende telefoontje aan te nemen in plaats van uw vriend te vragen op jullie vaste lijn te bellen (Stuk 4 in het administratief dossier D., factuur telefoonmaatschappij). Rekening houdend met voorgaand argument stelt zich voorts de vraag waarom jullie niet onderdoken bij jullie tante in Quezaltepeque. U verklaart immers dat uw tante op 4 augustus 2019 uw ouders reeds voorstelde de kleine kamer te gebruiken en jullie financieel bij te staan om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alles zou doen om zichzelf veilig te stellen en kan er gesteld worden dat elke dag die u langer in Soyapango verbleef, mogelijks de dag was waarop de bendeleden u zouden oproepen om effectief voor hen renta op te halen.

De bendeleden gaven u immers tijdens beide incidenten geen info over de hoedanigheid waarin dat geld moest worden opgehaald noch wanneer ze u exact gingen oproepen (CGVS, p. 16). Uw poging tot

verschoning, met name dat er bij uw tante onvoldoende ruimte is, weet bijgevolg absoluut niet te overtuigen (CGVS, p. 9).

Daarnaast stelt zich de vraag waarom jullie niet eerder dan 8 september 2019 jullie land konden ontvluchten als op 4 augustus beslist had het land te verlaten en u op 7 augustus reeds de vliegtickets aankocht (CGVS, p. 16). Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. Jullie bleven nog meer dan een maand in El Salvador en bleven in die periode, op één dag na, gewoon thuis wonen (CGVS, p. 5). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken en dat u op zijn minst alle mogelijke pistes grondig zou hebben onderzocht om zo snel mogelijk uit uw land te kunnen vertrekken. Bovendien reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond diende u in geen verzoek om internationale bescherming in. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Dat jullie nalieten om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen met als excuus dat jullie dat nooit overwogen hebben omdat jullie hadden gezocht naar het land dat jullie het beste zou kunnen helpen en dat jullie dan België beslist hadden, relativeert meteen de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming (CGVS, pp. 16-17). Voorts dient te worden opgemerkt dat u op 24 augustus 2019 een klacht neerlegde bij de politie van Soyapango en dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u onvoldoende bescherming kreeg van uw autoriteiten. U diende immers een klacht in zodat de politie bewijs zou hebben dat het tegen uw wil was indien het ooit zover zou komen dat bendeleden u zouden gebruiken om de renta op te halen (CGVS, p. 16). Het feit dat u nooit iets heeft vernomen over de staat van het onderzoek binnen de opgegeven termijn (CGVS, p. 21), kan bezwaarlijk aanzien worden als een onwil vanwege de autoriteiten om uw bescherming te verlenen. Evenmin deed u zelf ook moeite om te informeren naar de stand van zaken in het onderzoek. Uw poging tot verschoning, met name dat u enkel een algemeen nummer had voor noodgevallen en geen specifiek nummer gekregen heeft, weet niet te overtuigen (CGVS, p. 22). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming van hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador voor u een reëel risico zou bestaan op ernstige schade. Uw klacht bij de politie bericht immers dat u de toestemming geeft aan het Algemeen Parket van de Republiek (Fiscalia General de la República) en de politie om de zaak te onderzoeken (Zie klacht, document 9 in het administratieve dossier). Alsook stelt zich de vraag waarom u niet eerder hulp zocht bij de politie en een klacht indiende. Jullie bewering dat bendeleden ook uw familie viseren, kunnen jullie niet aannemelijk maken. Dat O. ervoor vreest dat de bendeleden het reilen en zeilen van uw familie kennen (CGVS, p. 25), wordt niet weerspiegeld in hun gedrag. Zo zouden uw ouders zijn verhuisd naar uw tante in Quezaltepeque om verdere moeilijkheden omwille van uw problemen met de bendeleden te vermijden (CGVS, p. 6 en CGVS D., p. 7). Toch wordt vastgesteld dat uw vader blijft werken als chauffeur van een minibus voor schooltransport in dezelfde zone als voor uw problemen (CGVS, p. 11). En dat zelfs ondanks zijn eigen problemen met de bendeleden waarvoor hij ongeveer één keer per maand zou moeten rijden toen jullie nog in Residencial San Antonio woonden (CGVS D., p. 18 en CGVS O., p. 26). Hij zou minder werken, maar brengt nog steeds uw moeder van en naar haar werk als kleuterjuf gedurende datzelfde schooltransport (CGVS D., p. 25, CGVS, p. 9, 12). Hij zou zelfs op de parking van de school wachten op de kinderen die vroeger gedaan hadden (CGVS, p. 12). Ook zou uw vader nog twee keer per maand langsgaan in jullie ouderlijke huis om de rekeningen op te halen (CGVS, p. 10). Over het algemeen was dit rond het midden van de maand en op het einde van de maand (CGVS D., pp. 10-11). Hij zou toen geen problemen meer hebben gekend met bendeleden (CGVS, p. 10 en CGVS D., pp. 10-11), niettegenstaande er altijd wel iemand aan de ingang van de kolonie stond te controleren (CGVS O., p. 7) en dus de routine van uw vader had moeten kennen. Samenvattend dient te worden vastgesteld dat uw ouders op het moment van de persoonlijke onderhouden van uw twee broers op 10 maart 2020 het goed stelden (CGVS D., p. 12) en dat er geen bendeleden meer zouden zijn langs geweest na jullie vertrek (CGVS O., p. 24). Ook u verklaart dat zij geen problemen meer hebben gekend met bendes sinds jullie vertrek (CGVS, p. 13). Dit relativeert de stellingname dat uw familie gevaar zou lopen. Ook het feit dat D. zei dat jullie een vertrek met jullie ouders al vaker hadden besproken en dat zij niet meekwamen naar België "omdat hun leven al gemaakt was", ondersteunt verder bovenstaande vaststelling (CGVS D., p. 19). Inzake de problemen van uw vader met bendeleden die hem deden rijden voor hen, vanaf april 2017 volgens uw broer D. (CGVS D., p. 18) en vanaf augustus 2018 volgens uw broer O. (CGVS O., p. 25-26) en gewijzigd door jullie advocate naar april 2017 in de opmerkingen overgemaakt na het persoonlijk onderhoud, dient nog kort te worden aangestipt dat uw broers dit aanhalen als onderdeel van de feiten die aanleiding gaven tot hun vertrek naar België (CGVS D., p. 18 en CGVS O., p. 26). U maakt echter geen enkel gewag van deze problemen in uw relaas, noch halen

uw broers dit incident aan tijdens hun verklaringen bij de DVZ (Vragenlijst CGVS D., 9 december 2019, vraag 5 & Vragenlijst CGVS O., 9 december 2019, vraag 5). Het vormde voor uw vader geen belemmering om in het land te blijven en uw broer O. beaamde dat uw vader geen problemen meer kende omdat hij de dienst verrichte die ze vroegen en sedert zijn vertrek van jullie woonplaats is hij ermee gestopt zonder verdere problemen (CGVS O., p. 26). Ook D. bevestigt dat uw vader niet meer voor de bende rijdt en dat uw ouders geen problemen kennen sedert de verhuis (CGVS D., p. 14, 18).

Tot slot moet worden geconcludeerd dat de overige door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming. U verklaart dat u met het openbaar vervoer onderweg was naar de universiteit of het werk en dagelijks overvallen, belaagd of lastiggevallen werd (CGVS, p. 17). Dit betreft echter de algemene situatie in uw land, waarbij het gedrag van de belager niet gericht is op iemand specifiek, maar berust op puur toeval. Uzelf lijkt de incidenten ook te relativiseren door het verkleinwoord "overvalletjes" (CGVS, p. 15). Voorts deed u er ook alles aan om dan niet op te vallen en verdere vragen te vermijden (CGVS, p. 8). Dit is ook van toepassing op het specifieke incident van 2015 waarbij u werd overvallen en uw rugzak en uw geld u werd onttrokken, dat u omschrijft als een van de vele keren dat u benaderd bent door bendeleden tijdens uw studies en erna. Evenals is dit het geval voor de kleine bedragen of iets van eten dat u moest geven toen u werkte: u stelt dat het leven zo verliep toen u studeerde en werkte (CGVS, p. 15). U erkent zelf dat u niet de enige was die zo benaderd werd, maar iedereen die op dat moment op de bus aanwezig was (CGVS, p. 17). Er dient nogmaals te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde problemen van afpersing geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien volstaan de door u aangehaalde feiten en elementen op zich niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) aan te tonen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat uit de informatie aanwezig in uw administratief dossier bovendien blijkt dat in El Salvador afpersing en het betalen van renta een wijdverspreide en alomtegenwoordige praktijk is waarmee veel Salvadoranen en bedrijven in aanraking komen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als jongere die rekrutering door een bende vreest op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De documenten over uw identiteit met name uw paspoort, uw DUI, uw geboorteakte en het uittreksel uit het strafregister staan hier niet ter discussie. Ook uw werk- en studiedocumenten worden niet betwist. Evenmin is dit het geval voor uw vluchtinformatie.

Tot slot stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u het land bent ontvlucht (CGVS, p. 22).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie supra toont evenmin aan dat u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw twee broers, O. A. B. Z. (O.V.-nummer X; CG-nummer X) en D. E. B. Z. (O.V.-nummer X; CG-nummer X), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 5 november 2020 naar uw advocaat gestuurd en naar u per aangetekend schrijven. Op 13 november 2020 ontving het Commissariaat-generaal van uw advocaat volgende opmerkingen met betrekking tot de inhoud van de notities. Zo wees uw advocate op tyfouten: in de naam van de kleindochter van uw tante in Quezaltepeque hetgeen 'Camila' moet zijn (CGVS, p. 6); en in 'Zoila', wat de naam van uw oma moet zijn (CGVS, p. 6). Verder corrigeerde ze dat het bus 49 en niet 47 was op uw traject naar de universiteit (CGVS, p. 15). Tenslotte werd ook gesteld dat uw vlucht naar België op 8 september om 8 uur 's avonds was en niet 's ochtends (CGVS, p. 16). In de beoordeling van uw verzoek werd rekening gehouden met uw opmerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en van de samenwerkingsplicht.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen argumenteert verzoeker met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus dat hij de plicht heeft om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven en stelt hij dat deze objectieve elementen betreffen dat hij en zijn broers mannelijke twintigers en terugkeerders zijn. Verzoekende partij benadrukt de principes van gedeelde bewijslast en de samenwerkingsplicht van verwerende partij.

Verzoeker citeert de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador" van 15 maart 2016 om aan te tonen dat mensen die vervolgd worden door bendes wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, en dat het zich verzetten tegen rekrutering een politieke opinie uitmaakt in de zin van het Verdrag van Genève, en vervolgt: "In casu, stellen de verzoekende partij en haar beide broers terecht vrees te koesteren ingeval van

terugkeer daar C. E.'s medewerking werd verwacht middels het ophalen van renta voor de bende - dit wordt door de verwerende partij niet betwist - en dat hij zich door vlucht aan deze vereiste onttrok. Dit houdt niet enkel voor hem maar ook voor zijn broers een risico in tot represailles. - Er werd eveneens tevergeefs klacht ingediend. - Dit geldt evenzeer voor de afpersingen, waarvan ze reeds het slachtoffer waren."

Verzoekende partij voert vervolgens aan dat hij omwille van zijn toebehoren aan een sociale groep, met name een jonge Salvadoraanse man, een vrees voor vervolging koestert omdat hij het slachtoffer zal worden van de bendes. Verzoeker citeert uit een artikel van Jacob Newman betreffende het feit dat een weigering van een rekruteringspoging door een bende leidt tot vervolging van de persoon in kwestie en diens familie, en haalt aan dat het UNHCR heeft opgeroepen om jongemannen uit El Salvador die gedwongen rekrutering ondergaan te beschermen. Verzoekende partij vervolgt: *"Daarbij wordt de vrees om gewoonweg tijdens een busrit of uitstap te worden geïnterviewd geloofwaardig wanneer men leest dat bendes alle bewegingen controleren. Het feit alleen om van een andere zone te komen, die staat onder het gezag van een andere bende, is voldoende voor afranseling of foltering"* en citeert in verband hiermee opnieuw het artikel van Newman. Hierna stelt verzoeker: *"Gelet op de algehele aanwezigheid van de bendes en de leeftijdscategorie van de verzoekende partij en haar beide broers, die reeds allen op de bus werden benaderd, bestaat er een reëel risico dat zij het slachtoffer worden van hun handelingen. De bendes opereren immers over het hele land zodat de verzoekende partij en haar beide broers hen met hun specificiteit niet kunnen ontkomen."* en citeert hij opnieuw de UNHCR *"Eligibility Guidelines"*, ditmaal betreffende het feit dat een intern vluchtalternatief binnen El Salvador niet mogelijk is. Vervolgens citeert verzoeker uit de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020 betreffende het feit dat vooral jongeren bij terugkeer vervolgd worden.

Hierna gaat verzoeker verder in op zijn vrees als terugkeerder, hij citeert uit de bestreden beslissing betreffende deze vrees en antwoordt hierop: *"Althans wijst dit net op het feit de verzoekende partij en haar beide broers behoren tot een specifiek geïnterviewde groep met een risico tot vervolging ingeval van terugkeer. Zoals de verwerende partij het erkent, kan de hoedanigheid van terugkeerder ertoe leiden dat de verzoekende partij en haar beide broers het doelwit worden van afpersing (door de bendes). Deze wijze betwist de verwerende partij de aanwezigheid van objectieve elementen generlei, met name de hoedanigheid van terugkeerder, die aan de oorsprong kan liggen tot vervolging. Bij deze wordt dan ook voldaan aan de criteria aangaande het te leveren bewijs - een objectief element waaruit vervolging kan volgen zonder te moeten bewijzen dat deze daadwerkelijk zal plaatsvinden - om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus."* Vervolgens citeert hij nogmaals de UNHCR *"Eligibility Guidelines"* betreffende het feit dat mensen die vóór hun vertrek problemen hadden met bendes, gevaar lopen om bij terugkeer door dezelfde bende te worden geïnterviewd, en verwijst hij nogmaals naar de COI Focus van 9 januari 2020 betreffende het feit dat jongeren een nog groter risico op vervolging lopen.

Verzoekende partij argumenteert vervolgens dat er in El Salvador geen effectieve overheidsbescherming aanwezig is. Hij citeert een rapport van Human Rights Watch en een artikel uit The Guardian om aan te tonen dat de Salvadoraanse overheidsdiensten enerzijds geïnfiltrerd zijn door de bendes en anderzijds er zelf het slachtoffer van zijn. Hij stelt dat verwerende partij aldus is tekortgeschoten in haar motiveringsplicht, haar onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijst verzoeker eerst naar zijn profiel en dat van zijn broers: zij kenden een probleem met bende 18, zijn jongeren en terugkeerders. Hij verwijst opnieuw naar het verhoogde risico in hoofde van jonge terugkeerders. Vervolgens gaat verzoekende partij in op de algemene situatie in El Salvador. Hij citeert een artikel uit Foreign Policy om aan te tonen dat het geweld niet doelgericht is, maar een blind karakter heeft. Volgens verzoeker is het geweld in El Salvador zowel willekeurig als zwaar schadelijk, en kan de staat de Salvadoraanse burgers niet beschermen tegen de vele geweldplegingen door de bendes. Verzoeker citeert een artikel van de BBC van 27 april 2020, waarin gewag wordt gemaakt van vijftig moorden op drie dagen en vervolgt: *"Er moet nog worden benadrukt dat alle vormen van onmenselijke en vernederende handelingen in El Salvador aanwezig zijn en dat deze door alle soorten actoren worden gepleegd, inclusief bendes en de overheid zelf"*. Hij besluit: *"De verwerende partij is aldus tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de huidige situatie in El Salvador evenals de toenemende macht van bendes met de Coronacrisis."*

Hierbij wordt evenmin voldaan aan art. 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van het CGVS is evenmin behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel

62 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie met de Coronapandemie, dient de verzoekende partij en haar beide broers de subsidiaire bescherming te worden verleend, doch minstens, ondergeschikt, de beslissing te worden vernietigd en het dossier te worden verzonden naar het CGVS voor onderzoek.”

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen door hem de vluchtelingenstatus of ondergeschikt minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Aanstelling door het BJB;
3. Uittreksel van het persoonlijk onderhoud met de broer van verzoeker, O..

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan als volgt worden samengevat. Verzoeker woont in Residencial San Antonio in Soyapango met zijn ouders en zijn twee jongere broers. Tussen 2013 en 2018 moet verzoeker terwijl hij zich op het openbaar vervoer bevindt verschillende keren geld of eten aan bendeleden geven. De vader van verzoeker is chauffeur van een schoolbus en wordt door bendeleden verplicht ritten voor hen uit te voeren. Hij moet ook renta betalen om bepaalde kolonies binnen te rijden. Op 3 augustus 2019 gaat verzoeker eten kopen tussen de kolonie San Ramon en de kolonie La Campanera. Hij wordt benaderd door twee leden van bende 18 die hem en zijn familie met de dood bedreigen indien hij geen renta voor de bende zou inzamelen. Op 7 augustus 2019 koopt de tante van verzoeker voor hem en zijn twee broers vliegtuigtickets om naar België te reizen. Op 23 augustus 2019 staat verzoeker buiten zijn huis te telefoneren wanneer een bendelid hem aanspreekt en stelt dat verzoeker klaar dient te staan wanneer de bende hem nodig heeft. Verzoeker wordt opnieuw bedreigd. De dag nadien dient verzoeker klacht in bij de politie. Op 7 september 2019 overnachten verzoeker en zijn broers bij zijn tante in Residencial Florida in Quezaltepeque. De dag nadien verlaten ze El Salvador. De ouders van verzoeker wonen vanaf 7 september 2019 bij de tante van verzoeker in Quezaltepeque.

4.3. Verzoeker legt zijn originele paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen.

Verzoeker legt ook documenten betreffende zijn studies en zijn werk neer. De studies en het werk van verzoeker worden evenmin door verwerende partij betwist en houden geen verband met de door verzoeker aangehaalde vrees. Ook het uittreksel uit het strafregister en de reisinformatie betreffen elementen die niet door verwerende partij worden betwist.

De kopie van de aangifte bij de politie kan hoogstens aantonen dat verzoeker klacht indiende bij de politie, maar kan niet staven dat de feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde bij de politie werkelijk plaatsvonden, nu het gaat om een weergave van verzoekers verklaringen hierover bij de politie en hier verder niet uit blijkt dat deze verklaringen verder onderzocht werden noch het resultaat hiervan.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Daargelaten de vraag of verzoekers voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met bendeleden van bende 18 niet aannemelijk maakt.

Betreffende de poging tot gedwongen rekrutering waarvan verzoeker verklaart het slachtoffer te zijn geweest, stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker hieromtrent niet kunnen overtuigen. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt over zijn handelswijze na het eerste incident op 3 augustus 2019. Enerzijds verklaart verzoeker dit incident zeer serieus te hebben genomen. Hij stelt dat zijn broers en ouders erg geschrokken waren omdat ze wisten dat elk contact met de bendes tot de dood kon leiden (notities PO verzoeker, p. 19) en dat het gezin na het probleem op 3 augustus 2019 meteen nonkels en tantes contacteerde om een oplossing te zoeken (notities PO, p. 9), waarna op 7 augustus 2019 reeds de tickets voor verzoeker en zijn broer voor het vertrek uit El Salvador werden gekocht (notities PO O., p. 12, notities PO D., p. 19). Anderzijds blijkt uit de verklaringen van verzoeker niet dat hij en zijn gezin veel maatregelen namen om zich te beschermen en pas op 7 september 2019, de laatste dag voor zijn vertrek, zijn intrek neemt in het huis van zijn tante ook al waren zijn vliegticket en de tickets van zijn broers al gekocht op 7 augustus 2019. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd: *“Wanneer u gevraagd wordt of jullie de routines en gewoontes aangepast hadden na die benadering van dat bendelid, wendt u eerst voor de vraag niet begrepen te hebben, waarop u bij een toelichting van de vraag nog eens tijd tracht te winnen door een wedervraag te stellen naar een tijdbepaling, met name of de vraag van het moment dat het gebeurd is tot het moment waarop jullie vertrokken zijn betrekking had. Bij bevestiging hiervan, verkondigt u weliswaar dat jullie minder naar buiten gegaan waren en zo min mogelijk het openbaar vervoer genomen hadden (CGVS, p. 19). U vervolgt even later dat uw broers zoveel mogelijk met uw vader probeerden mee te gaan om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 20). Maar toch bleef u gewoon thuis wonen na die eerste bedreiging van 3 augustus 2019. Sterker nog: u telefoneert op straat 's avonds laat twintig dagen later waarop u opnieuw bedreigd zou zijn. En nog blijft u thuis wonen tot 7 september 2019 (CGVS, p. 5, p. 16, p. 20). Dat u zelfs na dit incident niet besloot onder te duiken bij uw tante alvorens jullie vertrek naar België, relateert sterk uw nood aan de ingeroepen bescherming. (...) Er worden nog verdere vaststellingen gedaan dat uw houding niet getuigt van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zou u tijdens het incident van 23 augustus 2019 buiten aan uw huis staan te bellen (CGVS, p. 16), terwijl u verklaarde dat u en uw broers na het voorval van 3 augustus 2019 jullie dagelijkse routine aanpasten door minder naar buiten te gaan, de boodschappen over te laten aan uw ouders en zo min mogelijk het openbaar vervoer te nemen of mee te rijden met uw vader naar de universiteit (CGVS, pp. 19-20). Dat komt bepaald niet voorzichtig over, zeker wanneer u omwille van het eerdere incident op 3 augustus 2019 de dag erna al hulp zocht bij familie en op 7 augustus 2019 besloot uw vliegtickets te kopen (CGVS, p. 16). Dat u op 23 augustus 2019 het risico zou durven te nemen om buiten aan uw huis te telefoneren met een vriend omwille van een jobaanbieding, die u nota bene niet meer nodig had omdat u al besloten had te vertrekken, is dus hoogst bevreemdend. Bovendien is het eigenaardig dat u naar buiten gaat om dat niet dringende*

telefoontje aan te nemen in plaats van uw vriend te vragen op jullie vaste lijn te bellen (Stuk 4 in het administratief dossier Douglas, factuur telefoonmaatschappij). Rekening houdend met voorgaand argument stelt zich voorts de vraag waarom jullie niet onderdoken bij jullie tante in Quezaltepeque. U verklaart immers dat uw tante op 4 augustus 2019 uw ouders reeds voorstelde de kleine kamer te gebruiken en jullie financieel bij te staan om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alles zou doen om zichzelf veilig te stellen en kan er gesteld worden dat elke dag die u langer in Soyapango verbleef, mogelijks de dag was waarop de benedeleden u zouden oproepen om effectief voor hen renta op te halen. De benedeleden gaven u immers tijdens beide incidenten geen info over de hoedanigheid waarin dat geld moest worden opgehaald noch wanneer ze u exact gingen oproepen (CGVS, p. 16). Uw poging tot verschoning, met name dat er bij uw tante onvoldoende ruimte is, weet bijgevolg absoluut niet te overtuigen (CGVS, p. 9). (...) Daarnaast stelt zich de vraag waarom jullie niet eerder dan 8 september 2019 jullie land konden ontvluchten als op 4 augustus beslist had het land te verlaten en u op 7 augustus reeds de vliegtickets aankocht (CGVS, p. 16). Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. Jullie bleven nog meer dan een maand in El Salvador en bleven in die periode, op één dag na, gewoon thuis wonen (CGVS, p. 5). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken en dat u op zijn minst alle mogelijke pistes grondig zou hebben onderzocht om zo snel mogelijk uit uw land te kunnen vertrekken." Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne. De Raad merkt bijkomend op dat de broers van verzoekers zich na het voorval op 3 augustus 2019 nog naar de universiteit bleven begeven (notities PO, p. 20), hetgeen eveneens een onnodig risico vormde gezien het feit dat op 7 augustus 2019 de tickets om El Salvador te verlaten al voor de drie broers gekocht waren en het dus al duidelijk was dat ze hun studies niet zouden kunnen afwerken. Daarenboven verklaren verzoeker en zijn broers dat hun tante in een beveiligde privé residentie woonde, waar de ingang van personen gecontroleerd wordt, en dat deze residentie niet beheerst werd door bendes (notities PO, p. 10; notities PO O., p. 6, 8; notities PO D., p. 9). Verzoeker beschikte dus over een veilige plaats om onder te duiken tot zijn vertrek uit het land, maar deed dit niet ondanks het feit dat de bende duidelijk wist waar hij woonde en hem op eender welk moment kon komen zoeken. Dat het huis van de tante klein is en dat zij enkel plaats heeft om twee extra personen te herbergen (notities PO, p. 9; notities PO D., p. 9, 18) is geen afdoende verklaring waarom minstens verzoeker niet tijdelijk als noodoplossing bij zijn tante verbleef, aangezien hij volgens zijn verklaringen de enige van de familie was die reeds rechtstreeks en concreet aangesproken was in verband met de rekrutering. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker verklaart dat hij en zijn familieleden de rekruteringspoging van de bende erg serieus namen maar dat anderzijds blijkt uit zijn verklaringen dat hij en zijn familieleden tijdens hun verdere verblijf in El Salvador hun gewoonlijke activiteiten bleven uitvoeren en dat hij geen gebruik maakte van de mogelijkheid om onmiddellijk na de beweerde bedreiging tot aan zijn vertrek bij zijn tante in een beveiligde wijk te verblijven. De vaststelling dat verzoeker deze voor de hand liggende voorzorgsmaatregel niet nam kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door hem geuite vrees voor de benedeleden en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Betreffende de handelingen van verzoeker en zijn familieleden na de rekruteringspogingen stelt de bestreden beslissing bovendien op pertinente wijze dat verzoeker en zijn broers geen eenduidige verklaringen afleggen over het moment dat zij en hun ouders naar hun tante in Quezaltepeque zouden zijn verhuisd: "Met betrekking tot die woonplaats, worden overigens enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties waargenomen tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het CGVS en in relatie tot de verklaringen van uw twee broers, O. A. en D. E.. Gevraagd wat jullie laatste woonplaats was alvorens jullie het land verlieten, antwoordden u en D. E. dat dat in Soyapango was (CGVS, p. 5 en CGVS D., p. 6, 8). O. A. daarentegen verklaarde O. voor het CGVS in eerste instantie dat jullie de laatste 15 dagen bij jullie tante in Quezaltepeque woonden (CGVS O., p. 5). Hij specificeerde dat dat vanaf 15 augustus 2019 was en hij herhaalde dat het de laatste 15 dagen waren dat hij daar woonde (CGVS O., p. 5), Jullie vertrek dateerden jullie echter op 8 september 2019 zodat de tijdsperiode van 15 dagen niet klopt. Pas na de pauze geeft hij aan zich te hebben vergist en past hij zijn verklaringen aan aan die van u en uw broer, met name dat jullie maar een dag bij jullie tante verbleven zouden hebben. Hij voert aan bedoeld te hebben geleidelijk aan de verhuis gedaan te hebben en voegt eraan toe dat er dagen waren dat hij en zijn broers en soms jullie ouders in het huis van uw tante al bleven slapen. Op de vraag waarom hij eerder niet gezegd had daar af en toe verbleven te hebben, werpt hij op zich vergist te hebben omdat jullie daar voor korte periodes bleven (CGVS O., p. 16). Deze poging tot verschoning weet hoegenaamd niet te overtuigen omdat het in de vraagstellingen duidelijk ging over "woonplaats" en "gewoond hebben" (CGVS O., p. 5). Uw advocate voegde hieromtrent de

opmerking aan het NPO toe en herhaalt dat uw broer bedoelde dat er vanaf midden augustus verhuisd werd. Deze post factum pogingen tot rectificatie kunnen de vaststelling dat uw broer nadrukkelijk en ondubbelzinnig verklaard heeft dat hij op zijn laatste woonplaats bij zijn tante 15 dagen heeft gewoond niet ombuigen en klaren de vastgestelde incoherentie dan ook niet uit. Ook inzake de verhuisdatum van jullie ouders en de duur van de verhuis van jullie inboedel naar daar, wijken jullie verklaringen af van elkaar. O. antwoordde op de afgetekende vraag 'sinds wanneer wonen uw ouders bij uw tante': "Sinds 15 augustus." (CGVS O., p. 6). Naderhand tracht hij het antwoord op die vraag te wijzigen naar "soms" verbleven ze daar dan al (CGVS O., p. 16). U verklaart dat uw ouders sinds 7 september 2019 bij uw tante gingen inwonen (CGVS, p. 6) en D. situeert dit een dag later, op de dag van jullie vertrek, sinds 8 september 2019 (CGVS D., p. 10). Inzake de verhuis verklaart D. dan dat jullie ermee begonnen zijn op 8 augustus 2019 en dat die eindigde tegen 7 september 2019 (CGVS D., p. 9). D. heeft dus verklaard dat deze verhuis nagenoeg een maand geduurd heeft. Dit is zowat het dubbele van van de 15 dagen waarover O. het heeft (CGVS O., p. 16). U legt dan nog andere verklaringen af, met name dat jullie telkens kleine beetje verhuisden vanaf de dag dat uw tante zei dat jullie daar konden wonen, dus vanaf 4 augustus 2019, tot eind augustus 2019 (CGVS, pp. 9-10). Voor 7 september 2019 zouden uw ouders er niet geslapen hebben (CGVS, p. 9) wat dan weer tegenstrijdig is met het betoog van O. A. die zegt dat jullie daar soms bleven slapen na een verhuisdag (CGVS O., p. 16). Dat jullie drieën hierover geen eenduidige verklaringen weten af te leggen, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van jullie relazen." Verzoeker laat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid in het verzoekschrift en de Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

De Raad stelt tenslotte nog vast dat de ouders van verzoeker ten tijde van de persoonlijke onderhouds van verzoeker en zijn broers nog steeds verbleven bij de tante van verzoeker in Quezaltepeque, en dat zij geen problemen meer hadden gekend. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn broers blijkt nochtans dat hun ouders niet ondergedoken leven: zij zetten hun professionele activiteiten verder. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: "Zo zouden uw ouders zijn verhuisd naar uw tante in Quezaltepeque om verdere moeilijkheden omwille van uw problemen met de benedeleden te vermijden (CGVS, p. 6 en CGVS D., p. 7). Toch wordt vastgesteld dat uw vader blijft werken als chauffeur van een minibus voor schooltransport in dezelfde zone als voor uw problemen (CGVS, p. 11). En dat zelfs ondanks zijn eigen problemen met de benedeleden waarvoor hij ongeveer één keer per maand zou moeten rijden toen jullie nog in Residencial San Antonio woonden (CGVS D., p. 18 en CGVS O., p. 26). Hij zou minder werken, maar brengt nog steeds uw moeder van en naar haar werk als kleuterjuf gedurende datzelfde schooltransport (CGVS D., p. 25, CGVS, p. 9, 12). Hij zou zelfs op de parking van de school wachten op de kinderen die vroeger gedaan hadden (CGVS, p. 12)." Voorts stelt de Raad ook vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader zich nog regelmatig naar de woning in Soyapango begeeft om post te gaan ophalen. Zo verklaart hij gevraagd of zijn ouders soms nog terug gaan naar hun huis in Soyapango "Ja, mijn vader keert soms nog terug om de rekeningen op te halen..." en gevraagd hoe vaak hij dit deed verklaart verzoeker "Afhankelijk van wanneer de rekeningen toekomen, de 15^e of 30^e. Dus over het algemeen twee keer per maand" (notities PO, p. 10, 11). Verder verklaart hij dat hij daarbij geen problemen heeft gekend met benedeleden, terwijl volgens de verklaringen van zijn broer O. "als je de wijk binnenging was er altijd een bendelid aan de ingang. In elke straat controleerden ze de mensen die er binnengingen en ook de passagiers". (notities PO broer O., p. 7). Hieruit blijkt in elk geval dat verzoekers vader, niettegenstaande de controle aan de ingang van hun wijk door benedeleden blijkbaar regelmatig terugging naar hun huis in de wijk waar verzoeker en zijn broers samen met zijn ouders woonden en daarbij geen problemen ondervond met de benedeleden noch gewag maakt van het feit dat de benedeleden naar verzoeker of zijn broers zouden geïnformeerd hebben. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dan ook op goede gronden het volgende stelt met betrekking tot de situatie van zijn ouders: "Samenvattend dient te worden vastgesteld dat uw ouders op het moment van de persoonlijke onderhouds van uw twee broers op 10 maart 2020 het goed stelden (CGVS D., p. 12) en dat er geen benedeleden meer zouden zijn langs geweest na jullie vertrek (CGVS O., p. 24). Ook u verklaart dat zij geen problemen meer hebben gekend met bendes sinds jullie vertrek (CGVS, p. 13). Dit relativeert de stellingname dat uw familie gevaar zou lopen. Ook het feit dat D. zei dat jullie een vertrek met jullie ouders al vaker hadden besproken en dat zij niet meekwamen naar België "omdat hun leven al gemaakt was", ondersteunt verder bovenstaande vaststelling (CGVS D., p. 19)." De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

Voorts merkt de Raad op dat uit de documenten en notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat de paspoorten van zowel verzoeker als zijn broer O. uitgegeven werden op 30 juli 2019, dus enkele dagen voor de bende verzoeker voor het eerst zou hebben aangesproken. Verzoeker verklaart dit

paspoort te hebben aangevraagd voor een hypothetische reis, waarvoor nog geen concrete plannen bestonden, die het gezin naar Honduras of Guatemala zou ondernemen (notities PO, p. 12-13). O. verklaart echter tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de reis naar Guatemala zou gaan en dat de grensovergang met Guatemala eigenlijk ook gewoon met een Salvadoraanse identiteitskaart kon worden overgegaan, en blijkt dit ook al te hebben gedaan, maar stelt dat de ouders wilden dat alle drie de broers voor de volgende reis met een paspoort zouden gaan (notities PO O., p. 17-18). De Raad kan slechts vaststellen dat dit laatste geen duidelijke reden is waarom het gezin de kosten zou maken om extra paspoorten aan te vragen wanneer een identiteitskaart eigenlijk voldoet om Guatemala binnen te reizen en verzoeker noch zijn broer verder een plausibele verklaring bieden voor het feit dat beide paspoorten reeds voor het eerste beweerde incident met de bende werden uitgegeven. Verder legt O. uiteenlopende verklaringen af over de exacte redenen waarom hij zijn paspoort in juli 2019 afhaalde: eerst verklaart hij dat hij het aanvraag om te reizen (notities PO O., p. 14), dan dat hij het aanvraag voor een studiebeurs voor de Verenigde Staten, maar waarvan hij eigenlijk al in maart 2019 wist dat deze niet ging kunnen doorgaan (notities PO O., p. 17), wat dus een allesbehalve plausibele verklaring is, om dan uiteindelijk toch te verklaren dat het paspoort nodig was om een reis naar Guatemala te maken (notities PO O., p. 18), wat niet in overeenstemming te brengen valt met O.'s verklaring dat een identiteitskaart volstond om naar Guatemala te reizen. De Raad besluit uit het voorgaande dat zowel de paspoorten van verzoeker als zijn broer O. werden uitgegeven kort voor de door verzoeker verklaarde aanleiding voor het vertrek uit El Salvador, en dat verzoeker en O. geen afdoende verklaring hiervoor kunnen geven, hetgeen de geloofwaardigheid van de beweerde poging tot rekrutering door bende 18 verder ondermijnt.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet wordt ingegaan op de argumenten die in de beslissing worden aangehaald omtrent de geloofwaardigheid van de poging tot gedwongen rekrutering van verzoeker. Waar in het verzoekschrift wordt geponereerd dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker renta moest ophalen voor de bende, is de Raad van mening dat de bestreden beslissing wel pertinente elementen aanhaalt die aantonen dat de door verzoeker verklaarde problemen met bende 18 niet aannemelijk zijn. Op basis van voorgaande concludeert de Raad dat verzoeker de problemen met bende 18 niet aannemelijk heeft gemaakt.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Aangezien de door verzoeker aangehaalde feiten niet aannemelijk zijn bevonden, zijn de argumenten die in het verzoekschrift worden aangedragen om te staven dat verzoeker omwille van het feit dat hij El Salvador ontvluchtte in plaats van mee te werken met de bendeleden een politieke overtuiging heeft en dat de gevreesde vervolging dus een *nexus* vertoont met de Conventie van Genève, dat de bendes als actoren in de zin van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet moeten worden beschouwd, alsook de argumenten betreffende het gebrek aan overheidsbescherming en aan interne vluchtopties, niet dienstig.

4.5. Aangaande de overvallen en afpersingen waar verzoeker op het openbaar vervoer regelmatig het slachtoffer werd, wordt in de bestreden beslissing geargumenteed dat het om willekeurig crimineel geweld gaat dat gekaderd dient te worden in de algemene situatie in El Salvador: *“U verklaart dat u met het openbaar vervoer onderweg was naar de universiteit of het werk en dagelijks overvallen, belaagd of lastiggevallen werd (CGVS, p. 17). Dit betreft echter de algemene situatie in uw land, waarbij het gedrag van de belager niet gericht is op iemand specifiek, maar berust op puur toeval. Uzelf lijkt de incidenten ook te relativiseren door het verkleinwoord “overvalletjes” (CGVS, p. 15). Voorts deed u er ook alles aan om dan niet op te vallen en verdere vragen te vermijden (CGVS, p. 8). Dit is ook van toepassing op het specifieke incident van 2015 waarbij u werd overvallen en uw rugzak en uw geld u werd onvreemd, dat u omschrijft als een van de vele keren dat u benaderd bent door bendeleden tijdens uw studies en erna. Evenals is dit het geval voor de kleine bedragen of iets van eten dat u moest geven toen u werkte: u stelt dat het leven zo verliep toen u studeerde en werkte (CGVS, p. 15). U erkent zelf dat u niet de enige was die zo benaderd werd, maar iedereen die op dat moment op de bus aanwezig was (CGVS, p. 17).”* Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bendes alle bewegingen controleren en dat verzoeker omwille van zijn profiel als jonge man het risico loopt om slachtoffer van hen te worden, merkt de Raad op dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker bij de overvallen maar steeds als toevallige passagier of voorbijganger kleine bedragen moest afstaan, met name 25 cent of een dollar (notities PO, p. 15, p. 17) dus slachtoffer was van een gemeenschappelijk feit zonder dat hij daarbij door de bendeleden omwille van zijn specifieke individuele omstandigheden of kenmerken geïsoleerd werd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij omwille van zijn specifieke profiel als jonge man een grotere kans loopt om het slachtoffer te worden van het bendegeweld. De overvallen en de afpersing die verzoeker als toevallige

voorbijganger meemaakte, zijn bovendien niet zwaarwichtig genoeg om als vervolgingsdaden te worden beschouwd en blijken geen aanleiding te hebben gevormd voor verzoeker om El Salvador te verlaten.

4.6. Aangaande de problemen die verzoekers vader als chauffeur kende, en met het name het feit dat hij door bende 18 verplicht werd om ritten voor hen te doen, merkt de Raad op dat verzoeker deze problemen niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS. Deze gebeurtenissen vormden klaarblijkelijk voor verzoeker dan ook evenmin een aanleiding om El Salvador te verlaten. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt eveneens dat de problemen van verzoekers vader met de bende er niet toe hebben geleid dat de vader gestopt is met zijn activiteiten als chauffeur, hoewel hij bepaalde zones vermijdt, of El Salvador heeft verlaten (notities PO, p. 9). In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gemotiveerd: *“Inzake de problemen van uw vader met bendeleden die hem deden rijden voor hen, vanaf april 2017 volgens uw broer D. (CGVS D., p. 18) en vanaf augustus 2018 volgens uw broer O. (CGVS O., p. 25-26) en gewijzigd door jullie advocate naar april 2017 in de opmerkingen overgemaakt na het persoonlijk onderhoud, dient nog kort te worden aangestipt dat uw broers dit aanhalen als onderdeel van de feiten die aanleiding gaven tot hun vertrek naar België (CGVS D., p. 18 en CGVS O., p. 26). U maakt echter geen enkel gewag van deze problemen in uw relaas, noch halen uw broers dit incident aan tijdens hun verklaringen bij de DVZ (Vragenlijst CGVS D., 9 december 2019, vraag 5 & Vragenlijst CGVS O., 9 december 2019, vraag 5). Het vormde voor uw vader geen belemmering om in het land te blijven en uw broer O. beaamde dat uw vader geen problemen meer kende omdat hij de dienst verrichte die ze vroegen en sedert zijn vertrek van jullie woonplaats is hij ermee gestopt zonder verdere problemen (CGVS O., p. 26). Ook D. bevestigt dat uw vader niet meer voor de bende rijdt en dat uw ouders geen problemen kennen sedert de verhuis (CGVS D., p. 14, 18).”* Ook deze pertinente motieven laat verzoeker volledig ongemoeid in het verzoekschrift en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

4.7. Waar verzoeker stelt dat hij door zijn profiel als jonge man behoort tot een sociale groep die het risico loopt gerekruteerd of aangevallen te worden, merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een algemeen profiel en algemene landeninformatie niet voldoende is om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond en verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker rekruteringspogingen onderging vanwege bende 18, en dienen de overvallen waarvan verzoeker het slachtoffer werd gekaderd te worden in de situatie van algemene criminaliteit in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat verzoeker gevisieerd zou worden door de bendes. Evenmin heeft verzoeker concreet aangetoond dat hij omwille van zijn profiel als jonge man het risico loopt om te worden gedwongen toe te treden tot een bende.

4.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat terugkerende Salvadoranen na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming een risico lopen, merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat daarbij niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker ernstige problemen heeft gekend met bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou gevisieerd worden door de bendes. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Verzoeker verwijst naar het feit dat het risico groter is voor jongeren, en verwijst om dit te staven naar de COI Focus van 9 januari 2020, waar onder andere jongeren worden aangehaald als groep die een groter risico zou lopen bij terugkeer.

Hierboven werd al vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich openlijk verzet heeft tegen de bende of dat hij ernstig bedreigd werd, noch dat hij al ooit specifiek geïdendeerd werd louter omdat hij een jonge man is. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden rekrutering door bende 18 in El Salvador niet aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn profiel als jongere en terugkeerder, dient te worden verwezen naar de argumentatie onder punt 4.7. van dit arrest en benadrukt de Raad dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde aan te tonen. Verzoeker dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft wat dit betreft in gebreke.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook

politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

De door verzoeker aangehaalde informatie bevestigt dat het niveau aan gewelddaden in geheel El Salvador hoog ligt; dat dit geweld het gehele land teistert, en dat de bendes zich schuldig maken aan moorden op door hen geviseerde burgers. Dat het aantal gewelddaden in El Salvador hoog en wijdverspreid is, dat vele burgers hierdoor gevisieerd worden, betekent echter niet dat het geweld willekeurig is. Nergens uit de landeninformatie blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, wat door verzoekende partij, zoals uitdrukkelijk aangegeven in het verzoekschrift, niet wordt betwist.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET